

КАРЛСОН – НАЙ-ДОБРИЯТ В КЛАСА

Майката и бащата заминаха на своето морско пътешествие в една вечер, когато дъждът се лееше така проливно, че барабанеше по стъклата на прозорците и плющеше във водосточните тръби. Десет минути преди да тръгнат, но не по-рано, госпожица Рог нахлу през вратата, мокра като кокошка и наежена като стар пират.

– Най-сетне – въздъхна майката, – най-сетне!

Цял ден я бе чакала и беше нервна, но госпожица Рог не можеше да разбере това. Тя заяви троснато:

– Не можах да дойда по-рано. Фрида е виновна.

Майката искаше да поговори с госпожица Рог за толкова много неща. Но сега не оставаше никакво време, защото таксито вече чакаше долу на улицата.

– Най-важното е нашето малко момченце – каза тя и се просълзи. – Ох, дано не му се случи нещо, докато ни няма.

– Там, където съм аз, нищо не се случва – увери я госпожица Рог и бащата отбеляза, че напълно разбира това. Бил убеден, добави той, че всичко ще мине добре. Сетне бащата и майката се сбогуваха с Дребосъчето, прегърнаха го, втурнаха се навън и изчезнаха в асансьора... Така Дребосъчето остана сам с госпожица Рог.

Тя седеше край кухненската маса, едра, недодялана и начумерена и пригладжаше мократа си коса с големите си груби ръце. Дребосъчето я погледна плахо и се поусмихна, за да се покаже любезен. Той

си спомни как се страхуваше от нея, когато тя дойде за пръв път у тях, и колко противна му се беше сторила в началото. Но сега не бе така и дори му беше приятно, че тя е с него. И макар че можеше да стане голяма бъркотия, когато тя и Карлсон се намерят под един покрив, Дребосъчето все пак ѝ беше благодарен, че е дошла. Иначе майка му за нищо на света не би му позволила да остане у дома и да бди над Карлсон. Това беше сигурно. Ето защо Дребосъчето още от самото начало реши да прояви любезност към госпожица Рог и учтиво я запита:

– Как е Фрида?

Госпожица Рог не отговори, а само изсумтя. Фрида беше сестра на госпожица Рог. Дребосъчето никога не беше я виждал, а само бе чувал да се говори за нея. И то твърде много. От госпожица Рог. Госпожица Рог живееше заедно с Фрида в една квартира на улица „Фрей“, но по всичко личеше, че съжителството им не бе от най-приятните. Дребосъчето бе подразбрал, че госпожица Рог е наежена против сестра си, защото считаше, че тя си придавала важност и се мислела за забележителна личност. Всичко бе започнало с това, че Фрида взела участие в едно телевизионно предаване за призраци, нещо, което бе вбесило госпожица Рог. Наистина по-късно в друго телевизионно предаване тя самата има възможност да покаже на целия шведски народ как се приготвява вкусният мишмаш на Хилдур Рог, но това очевидно не се бе оказало достатъчно, за да натрие носа на Фрида. Може би тя продължаваше да си придава важност и да се мисли за забележителна личност, щом като госпожица Рог само изсумтя, когато Дребосъчето я попита:

– Как е Фрида?

– Благодаря, по всичко изглежда, че се чувства добре – заяви госпожица Рог, след като се насумтя. – Сега пък си взе годеник, клетата душа!

Дребосъчето не знаеше какво точно да отговори, но все пак трябваше да каже нещо и тъй като искаше да се покаже учтив, рече:

– А вие, госпожице Рог, нямате ли си годеник?

Явно, че не биваше да казва това, защото госпожица Рог рязко скочи от мястото си и така започна да мие чиниите, че всичко се раздрънча.

– Не, благодаря – каза тя. – И хич не ми трябва. Не е речено, че всички трябва да са изкукуригали като Фрида.

Известно време тя мълчеше, миеше съдините и пяната хвърчеше наоколо. Но сетне, изглежда, се сети за нещо, защото с безпокойство се обърна към Дребосъчето.

– Слушай, надявам се, че онова отвратително дебело момче, с което си играеше преди, вече не идва тук, нали?

Госпожица Рог никога не бе разбрала, че Карлсон от покрива е един красив, умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си, а го мислеше за връстник и съученик на Дребосъчето и обикновен безобразник. А за това, че този безобразник можеше да лети, въобще не се замисляше. Беше убедена, че неговият мотор може да се купи във всеки магазин за играчки, ако човек разполага с достатъчно пари, и току мърмореше колко разглезени били в днешно време децата с подобни скъпи играчки. „Сигурно скоро ще започнат да летят до Луната, преди да

са тръгнали на училище“, казваше тя. И ето че сега наричаше Карлсон „онова отвратително дебело момче“, нещо, което според Дребосъчето не бе особено любезно.

– Карлсон не е отвратителен... – започна той, но в този миг на външната врата се позвъни.

– Вай, дали не пристига вече чичо Юлиус! – извика Дребосъчето и се втурна да отвори.

Но не беше чичо Юлиус, а Карлсон. Един измокрен до кости Карлсон, който стоеше сред локвичка от дъждовна вода и гледаше Дребосъчето с укор.

– Колко дълго трябва да летя в дъжда и да ругая само защото не можеш да оставиш прозореца си отворен – упрекна го той.

– Ти нали каза, че отиваш да си легнеш – защити се Дребосъчето, защото Карлсон действително беше казал такова нещо. – Мислех, че тази вечер изобщо няма да дойдеш.

– Можеше да се надяваш – заяви Карлсон. – Можеше да си помислиш: „Дали все пак няма да дойде този миличък, мъничък Карлсон. Ах, колко хубаво ще бъде! Да, може би ще дойде, защото сигурно иска да се срещне с Носорога.“ Не ти ли мина през ума такова нещо?

– Затова ли си дошъл? – попита боязливо Дребосъчето.

– Хой, хой! – провикна се Карлсон с искрящи очи. – Хой, хой! Ти какво си мислиш?

Дребосъчето разбираше, че не би могъл по-дълго време да държи на разстояние Карлсон и госпожица Рог, но не беше склонен да ги остави да се сблъскат още първата вечер. Той знаеше, че трябва да говори

с Карлсон, но Карлсон вече беше на път към кухнята, настървен като ловджийско куче. Дребосъчето го настигна и го хвана за ръката.

– Слушай, Карлсон – започна да го увещава той, – тя мисли, че ти си мой съученик и според мен нека продължава да мисли така.

Карлсон се спря като закован. И в гърлото му нещо заклокочи както винаги, когато изпадаше във възторг.

– Значи тя мисли, че и аз ходя на училище? – зарадва се той и още по-поривисто се затича към кухнята.

Госпожица Рог дочу неговия галоп. Тъй като очакваше чичо Юлиус, тя се изненада, че един възрастен човек може да спринтира с такава скорост. С удивление гледаше към вратата, за да види този бегач, но когато тя се отвори и Карлсон нахлу в кухнята, госпожица Рог хлъцна, сякаш бе зърнала змия. И то такава змия, каквато по никакъв начин нямаше да търпи в своята кухня.

Но Карлсон не разбра това. Той се озова до нея на два скока и впери поглед в лицето ѝ, което изразяваше крайно неодобрение.

– А според тебе кой е най-добрият в класа? – попита той. – Я познай кой е най-добър по смятане, по четене, по писане и по всичко?

– Човек обикновено поздравява, когато влиза някъде – срязва го госпожица Рог, – а освен това никак не ме интересува кой е най-добрият в класа. Във всеки случай не си ти.

– Я си представи, че съм аз! – заяви Карлсон, но сетне се обърна и като че ли се замисли. – По смя-

тане поне съм най-добрият – произнесе той мрачно, след като свърши да размишлява. Но после сви рамене. – Нейсе! И това е суета – добави той и заскача радостно из кухнята. Закръжи около госпожица Рог и неочаквано подхвана една весела и добре позната песничка:

Нека да гърми и да се веселим...

– Недей, Карлсон! – опита се да го спре Дребосъчето. – Не, не!

Но това не помогна.

– „Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала“ – пееше Карлсон и когато стигна до „тралала“, внезапно се чу изстрел, а сетне писък. Гърмежът дойде от пистолета на Карлсон, а писъкът от гърлото на госпожица Рог. Отначало Дребосъчето помисли, че тя ще припадне, защото се отпусна на един стол и остана там притихнала, със затворени очи, но когато Карлсон продължи със своето „Хайде босе, бисе, босе, бисе, бум-тралала“, тя отвори очи и каза сърдито:

– Ще те набосам и набасам, безобразник такъв, та да ме помниш, ако още веднъж направиш така!

Карлсон не отговори. Той пъхна пълничкия си показалец под брадичката на госпожица Рог и посочи една красива брошка, закачена на дрехата ѝ.

– Ей, че е хубава! – отбеляза той. – Откъде си я откъмнала?

– Карлсон, моля те! – уплашено възкликна Дребосъчето, защото забеляза колко се вбеси госпожица Рог.

– Та... тако... такова нахалство! – заекна тя, като с мъка изговаряше думите, но сетне изкрещя: – Вън! Вън, казвам!

Карлсон я погледна изненадано.

– Хайде кротко! – каза той. – Само питам. А според мен когато човек пита учтиво, му се полага да получи учтив отговор.

– Вън! – крещеше госпожица Рог.

– Освен това – поде Карлсон – има още нещо, което бих искал да узная. Не се ли схващаш и ти сутрин и ако е така, в колко часа искаш да те фигурирам?

Госпожица Рог се огледа с бесен поглед за някакво оръжие, с което да прогони Карлсон, а той услужливо изтича до килера, измъкна оттам една тупалка и я пхна в ръцете ѝ.

– Хой, хой! – извика той и хукна да обикаля кухнята. – Хой, хой, започваме пак!

Но тогава госпожица Рог хвърли тупалката настрана. Сигурно си спомни какво стана предишния път, когато подгони Карлсон с тупалката, и не искаше това да се повтори.

Дребосъчето си мислеше, че тая работа не започва добре, и се чудеше докога госпожица Рог ще издържи да гледа как Карлсон фучи в кръг и крещи „хой, хой“, без да излезе окончателно от кожата си. „Сигурно не много дълго“, рече си Дребосъчето. Трябваше да измъкне Карлсон от кухнята колкото може по-бързо. И когато Карлсон прелетя край него за единадесетата обиколка, Дребосъчето го спипа за яката.

– Карлсон – каза той умилно, – хайде да идем в моята стая!

Карлсон го последва, но много неохотно.

– Много глупаво беше да престана, тъкмо когато започнах да я съживявам – каза той. – Ако ме беше оставил още малко, тя щеше да се понесе под пълна пара, весела и игрива като тюлен. В това съм сигурен.

Той отиде до прозореца и по обичая си измъкна костилката от саксията, за да види колко е пораснала. Дребосъчето също дойде да погледне и както стоеше до Карлсон с ръка на раменете му, той усети колко е мокър неговият приятел и си помисли: „Клетият, трябва да е летял дълго време в дъжда.“

– Не ти ли е студено, като си толкова мокър? – попита Дребосъчето.

Изглежда, че Карлсон не беше помислил още за това, но сега се поопипа.

– Естествено, че ми е студено – заяви той. – Но нима някой го е грижа за това? Нима някой ще се натъжи, когато най-добрият му приятел пристига мокър до кости и се тресе от студ, или ще се погрижи да му свали дрехите и да ги изсуши, да го заметне с мека удобна хавлия, да му свари малко топло какао и да му даде цял куп кифлички, да го завие в кревата и да му изпее една хубава тъжна песенчица, та той кротко да заспи. Има ли такъв?

Той погледна обвинително Дребосъчето.

– Не, няма – продължи Карлсон с треперещ глас, сякаш се канеше да заплаче.

Тогава Дребосъчето побърза да направи всичко онова, което според Карлсон трябва да се направи за най-добрия приятел. Най-трудно беше да придума госпожица Рог за топлото какао и кифличките на Карлсон, но тя нямаше нито време, нито сили да се противи дълго, защото тъкмо печеше пиле за чичо Юлиус, който можеше да пристигне всеки миг.

– Сам се оправяй – каза му тя. И Дребосъчето се справи. После Карлсон се разположи, кръгъл и румен, в леглото на Дребосъчето, облечен в бялата му хавлия, пиеше какао и си хапваше кифлички, а в банята висяха да съхнат ризата и панталоните му, бельото, обувките и чорапите му.

– Няма нужда да ми пееш тъжна песен – каза Карлсон. – Но започни вече да ме увещаваш да остана при тебе тази нощ.

– Наистина ли искаш това? – попита Дребосъчето.

В същия миг Карлсон пъкна в устата си цяла кифличка и не можа да отговори, а само усилено закима. Бимбо лавна. Той реши, че Карлсон не бива да лежи в леглото на Дребосъчето. Но момчето го взе в обятията си и му прошепна в ухото:

– Аз ще си легна на дивана и ще пренесем там твоето панерче.

Госпожица Рог пак задрънча със съдовете в кухнята и когато Карлсон я чу, проточи обидено:

– Тя не повярва, че съм най-добрият в класа!

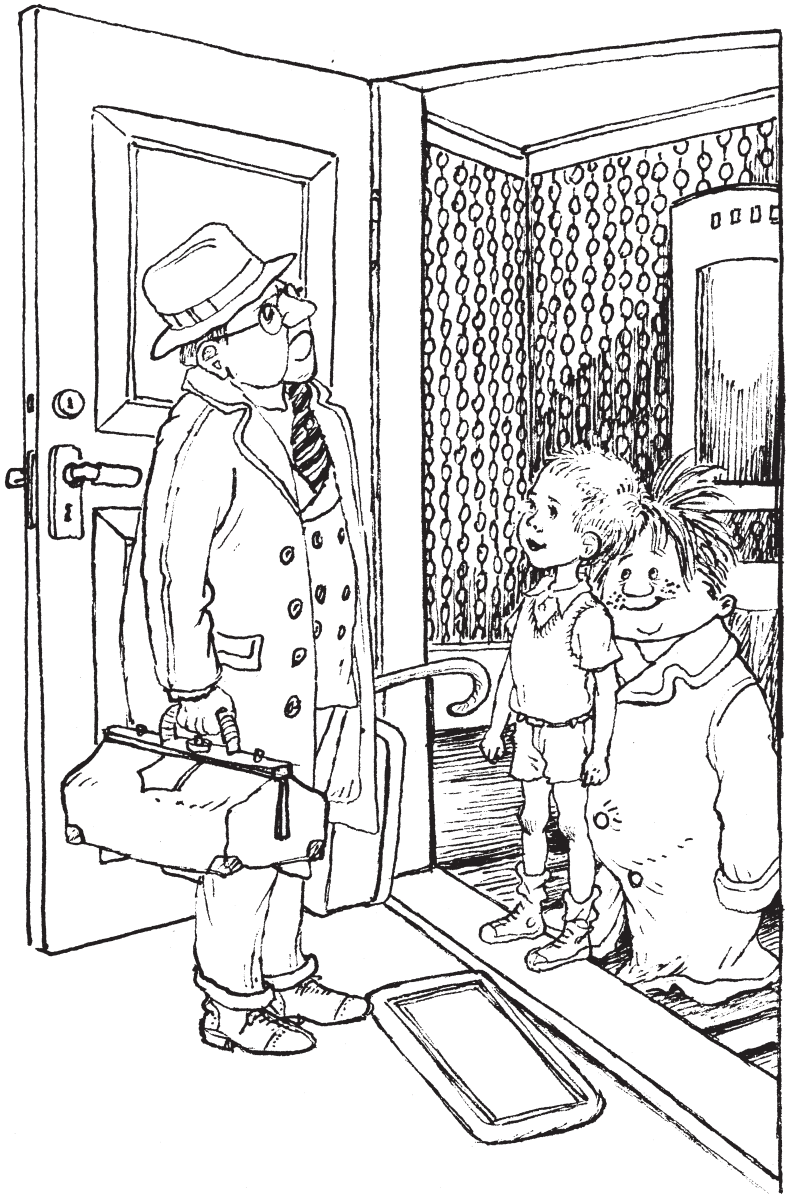
– Толкова чудно ли ти се вижда – обади се Дребосъчето. Той наистина знаеше, че Карлсон е слаб както в четенето, така и в писането и смятането. Особено в смятането, въпреки че пред госпожица Рог бе заявил точно обратното.

– Трябва да се упражняваш – посъветва го Дребосъчето. – Искаш ли да те науча на малко аритметика?

Карлсон изсумтя така, че опръска с какао цялата стая.

– А не искаш ли аз да те науча на малко срам? Да не мислиш, че не владее арит... е, онуй, дето го каза?

Както и да е, не дойде ред за упражнения по аритметика, тъй като в този миг откъм външната врата се разнесе мощен звън. Дребосъчето разбра, че това не може да е друг освен чичо Юлиус, и се втурна да отвори. Той предпочиташе да посрещне чичо Юлиус сам и смяташе, че Карлсон ще остане в леглото. Но Карлсон бе на друго мнение. Той хукна подир Дребосъчето с развяваща се около краката му хавлия.

Дребосъчето отвори широко вратата и на прага действително стоеше чичо Юлиус с по една пътна чанта във всяка ръка.

– Добре дошъл, чичо Юл... – започна Дребосъчето, но не успя да продължи, защото в същия миг се разнесе ужасен гръм, а в следващия чичо Юлиус падна в несвяст на пода.

– Карлсон, как можа! – извика отчаяно Дребосъчето. Ах, колко съжالياваше, че подари на Карлсон този пистолет. – Какво ще правим сега? Защо направи така?

– Дадох салют – защити се Карлсон. – Нали винаги, когато пристигат по-изискани хора и високопоставени служители, в тяхна чест дават салюти.

Дребосъчето беше толкова нещастен, че му идеше да се разплаче. Бимбо лаеше бясно, а госпожица Рог, дочула изстрела, дотърча задъхана и започна да кърши ръце и да се вайка над клетия чичо Юлиус, който лежеше върху изтривалката като преломен бор в гората. Единствен Карлсон приемаше всичко хладнокръвно.

– Спокойствие и само спокойствие! – повтаряше той.

И като грабна лейката, с която майката на Дребосъчето поливаше саксиите си, обля твърде щедро чичо Юлиус. Това наистина помогна, защото чичото бавно разтвори очи.

– Вали ли, вали – промърмори той, но като зърна разтревожените лица край себе си, напълно се съвзе.

– Как... как... какво беше това? – изрева той ядосано.

– Просто приветствен салют – увери го Карл-

сон, – макар че отиде на вятъра, щом някои личности само знаят да припадат.

Но сега госпожица Рог обгради с грижи чичо Юлиус. Тя го избърса от водата, заведе го в спалнята и оттам се чуваше как му обяснява, че онзи дребен безобразник е съученик на Дребосъчето и че заслужава да бъде изхвърлен, щом си подаде носа.

– Ето, чуваш ли? – обърна се Дребосъчето към Карлсон. – Обещай ми никога вече да не даваш салюти!

– Както искаш – нацупи се Карлсон. – Ето, аз искам да създам празнично и приятно настроение на гостите, а няма някой се втурва към мен, за да ме целуне по двете бузи и да възкликне, че съм световен веселяк? Ами! Сополанци, припадаци, това сте вие от първия до последния!

Дребосъчето не го чуваше. Той се вслушваше във воплите на чичо Юлиус, които долитаха от спалнята. Дюшекът бил корав, хленчеше той, леглото му било късо, а одеялата – много тънки. Да, личеше си, че е пристигнал чичо Юлиус.

– От нищо не е доволен – каза Дребосъчето на Карлсон. – Само от себе си е напълно доволен. Поне така мисля.

– Ако много ме помолиш, мога да му го избия от главата за най-кратко време – предложи Карлсон.

Но Дребосъчето започна да го увещава да се откаже от това си намерение.

КАРЛСОН ОСТАВА ДА СПИ ПРИ ДРЕБОСЪЧЕТО

Малко по-късно чичо Юлиус седеше край кухненската маса и ядеше пиле, а госпожица Рог, Дребосъчето, Карлсон и Бимбо стояха встрани и го гледаха. „Точно като цар“, помисли си Дребосъчето. Защото учителката им бе разказвала, че в стари времена, когато царете се хранили, наоколо заставали хора да ги гледат.

Чичо Юлиус беше дебел и изглеждаше много високомерен и самонадеян, но нали приблизително така са изглеждали и някогашните царе, припомни си Дребосъчето.

– Махнете отгук кучето – заповяда чичо Юлиус. – Знаеш, че не обичам кучета, Дребосъче.

– Но Бимбо не прави нищо – възропта Дребосъчето. – Той е съвсем кротък и добър.

Тогава върху лицето на чичо Юлиус се появи онова шеговито изражение, което приемаше винаги, щом намислеше да каже нещо неприятно.

– Значи така е прието в днешно време – рече той. – Малки момчета да възразяват, когато им се нареди нещо! Така е значи в днешно време... Не бих казал, че това ми се нрави.

До този момент Карлсон гледаше само пилето, но сега погледна замислено чичо Юлиус... и го гледа доста дълго време.

– Чичо Юлиус – рече той накрая, – казвал ли ти е някой, че си един красив, умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си?